

ξίμου του Ομολογητού)

[στη](#)

Πρόσεχε τον εαυτό σου από την μητέρα των

κακών, την φιλαυτία, η οποία είναι μια παράλογος αγάπη προς το σώμα. Από αυτήν γεννώνται δικαιολογημένα οι πρώτοι και εμπαθείς και γενικώτατοι λογισμοί, δηλαδή της γαστριμαργίας, της φιλαργυρίας και της κενοδοξίας. Οι λογισμοί αυτοί σχηματίζονται με αφορμή τις απαραίτητους, δήθεν, ανάγκες του σώματος, και από αυτούς γεννώνται όλα τα κακά...

Πρέπει λοιπόν, νά προσέχομε και κατ' ανάγκην να πολεμούμε την φιλαυτία με πολλή επαγρύπνηση διότι όταν αυτή εξουδετερωθεί, αχρηστεύονται και όλοι οι λογισμοί πού γεννώνται από αυτήν. Τό πάθος της φιλαυτίας σιγοψιθυρίζει στον νου του Μοναχού ότι, απλώς, λυπείται το σώμα και τον παρακινεί νά ενδιαφέρεται περισσότερο από όσο πρέπει για την καλή τροφή, χάριν οικονομίας δήθεν και κυβερνήσεως του σώματος• έτσι, σιγά-σιγά, παρασύρεται ώστε νά πέσει στον βόθρο της φιληδονίας. Στον κοσμικό εμβάλλει τον λογισμό νά φροντίζει περισσότερο γιά τον εαυτό του και νά ικανοποιεί τις επιθυμίες του.

Από τά πάθη άλλα μεν οδηγούν την ψυχή στην ακολασία, άλλα στο μίσος και άλλα στην ακολασία και μίσος μαζί. Η πολυφαγία και καλοφαγία προξενούν ακολασία, η φιλαργυρία και η κενοδοξία γεννούν το μίσος προς τον πλησίον. Η μητέρα δε αυτών, η φιλαυτία, είναι η αιτία που δημιουργεί και τα δύο• Σε αυτήν την φιλαυτία

αντίθετος είναι η αγάπη και η εγκράτεια. Εκείνος λοιπόν που νικάται από την φιλαυτία, έχει στην ψυχή του όλα τα πάθη. «Κάνεις δεν εμίσησε την σάρκα του, λέγει ο Απόστολος Παύλος• αλλ' όμως την βασανίζει και την μεταχειρίζεται ως δούλο, χωρίς να της παρέχει τίποτα περισσότερο εκτός από διατροφή και σκεπάσματα και αυτά μόνον όσα είναι απαραίτητα για τήν διατήρηση της ζωής. Έτσι λοιπόν αγαπά κανείς χωρίς πάθος την σάρκα του ως υπηρέτρια του Θεού• την διατρέφει και την ζεσταίνει τόσον μόνον όσο χρειάζεται για την ικανοποίηση των στοιχειωδών αναγκών αυτής.

Όποιον αγαπά κανείς, εκείνον προ παντός φροντίζει να περιποιείται• αν λοιπόν κανείς αγαπά τον Θεό, φροντίζει οπωσδήποτε να πράττει και όσα ευχαριστούν τον Θεό αν, πάλι, αγαπά την σάρκα αυτήν, τότε εκτελεί εκείνα πού τήν ευχαριστούν. Στον Θεό αρέσει αγάπη και σωφροσύνη και θεωρία και προσευχή, ενώ στην σάρκα αρέσουν η λαιμαργία, η ακολασία και όσα αυξάνουν αυτά τα πάθη• γι' αυτό οι φιλόσαρκοι δεν ημπορούν να αρέσουν στον Θεό. «Οι αληθινοί μαθητές του Χριστού έχουν σταυρώσει τον σαρκικό άνθρωπο, μαζί με τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίας» (Γαλ. ε', 24). Ο νους αν μεν στραφεί προς τον Θεό, έχει δούλο το σώμα και δεν του παρέχει τίποτα περισσότερο από όσα είναι απαραίτητα για την ζωή. Αν, πάλιν, στραφεί προς την σάρκα, τότε υποδουλώνεται στα πάθη και επιθυμεί συνεχώς να φροντίζει γι' αυτήν.

Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού

Πηγές: agapienxristou.blogspot.ca– artoklasia.blogspot.ca